

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.16/2026/14.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2026. április 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2026. január 21. napján kihirdetett 4.B.18/2025/49. számú ítéletét megváltoztatja.

Az eljárás során lefoglalt és a Székesfehérvári Törvényszék bűnjelkezelője által Bj.79/25. szám alatt bevételezett 1 db kést (szám1), annak elkobzása, az 1 db nadrágot (szám2) és 1 db pólót (szám3) annak megsemmisítése helyett sértett1 (adatai zártan kezelve) sértett részére kiadni rendeli.

Az ítéltábla felhívja sértett1 sértettet, hogy ha a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen 730.640 (hétszázharmincezer-hatszáznegyven) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság a vádlott szabadságvesztésébe beszámítja az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 8.400 (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költség merült fel, amelynek megfizetésére Terhelt1 vádlott köteles.

Indokolás

[1] A Székesfehérvári Törvényszék 2026. január 21. napján kihirdetett 4.B.18/2025/49. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) pont]. Ezért őt mint visszaesőt 13 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett továbbá a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] A törvényszék ítéletével szemben az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, a vádlott annak iránya megjelölése nélkül, a védője

elsődlegesen a minősítés megváltoztatása, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.117/2025/5-I. számú átiratában az ügyész által a vádlott terhére, súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése érdekében bejelentett fellebbezést, helyes indokaira tekintettel fenntartotta, a vádlott által az irányának megjelölése nélkül, a védő által elsődlegesen a minősítés megváltoztatása, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a felülbírálat teljes körű. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást, valamennyi releváns bizonyítékot megfelelő módon a tárgyalás anyagává tett, majd megalapozott tényállást állapított meg. Rámutatott, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségét teljesítette, amikor részletesen számba vette és mérlegelte a vádlott védekezését cáfoló bizonyítékokat. Álláspontja szerint a vádlott cselekményét törvényesen minősítette, helytállóan sorolta fel és értékelte azokat a körülményeket, amelyek alapján azt élet elleni bűncselekménynek minősítette.

[4] Érvelt amellett, hogy a törvényszék teljeskörűen vette számba a bünteteskiszabási körülményeket, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Hivatkozott arra, hogy a vádlott speciális bűnismétlő, korábban is ítélték már el testi épség elleni bűncselekmény miatt, ami személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességre utal, melyre tekintettel a büntetés kettős célját kellően csak hosszabb tartamú szabadságvesztés szolgálja. Felhozta, hogy a nyilatkozata szerint a bűncselekmény elkövetéséhez használt kés a sértett készletéből való, azaz az övé, ezért elkobzása helyett, azt neki kell kiadni, továbbá az összesített bűnjeljegyzék szerint a 12. sorszám alatti nadrág és a 22. sorszám alatti póló is a sértett tulajdonát képezi, ezért megsemmisítésük helyett azokat is neki kell kiadni. Utalt arra is, hogy a bűnügyi költség összege pontatlan, mert egy 8.400 Ft-os védői díjat is a vádlottnak kell viselnie. Indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezésekkel támadott ítéletet változtassa meg akként, hogy Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetését súlyosítsa; az eljárás során lefoglalt és a sértett tulajdonát képező kés, nadrág és póló lefoglalásának megszüntetését követően azt neki rendelje kiadni; állapítsa meg, hogy a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege 730.640 Ft; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét, hagyja helyben.

[5] A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában fenntartva fellebbezését hangsúlyozta, hogy az elkövetés eszköze, a sértett testtájék és a szúrás erőbehatásának összességében történő vizsgálata alapján kell az elkövető szándékára következtetést levonni. Amellett, hogy a vádlott következetesen azt vallotta, hogy nem volt szándéka a sértett életének kioltása, a szúrás nem sértett semmiféle olyan testtájékot, ami alapján azt lehet mondani, hogy a súlyosabb sérülés kialakulásának a reális veszélye fennállt, nemesképletet nem veszélyeztett a védenca cselekménye. Amellett érvelt, hogy a vádlotti elő- és utócselekmények helyes értékelése sem mutat ebbe az irányba, legfeljebb a testi sértés okozására vonatkozó szándék állhat fenn. Álláspontja szerint az alanyi és tárgyi tényezőket összességében és nem csak az egy-egy kiragadott részét, a sérülést, a sérülés helyét, az eszközt elemezve azt kell mondani, hogy itt nincs szándék az ölésre. Hivatkozott a szakértő azon megállapítására is, mely szerint az életveszélyes, akár halált okozó sérülés elmaradásának oka, hogy az eszköz nem sértett izom, ér- illetve idegképletet. A szúrásnál nem merőlegesen futott az eszköz a bőr irányába, hanem valamivel arrébb ferdén, arra sem tudott válaszolni a szakértő, hogy a szúrcsatorna folytatásában lett volna bármilyen anatómiai képlet, a súlyosabb sérülésről csak általánosságban nyilatkozott, de jelen eset kapcsán azt kizárta. Összefoglalva hangsúlyozta, hogy a vádlotti magatartás semmiképpen sem illeszthető

az emberölés tényállásába, sem pedig annak az ügyészség által megfogalmazott minősített változatába. A szándék a testi sértés bekövetkezésére vonatkozó tudattartalmat foghatta át, ha és amennyiben ennek esetlegesen súlyosabb következménye lett volna, akkor arra legfeljebb csak a gondatlanságra terjedhetett volna ki védencének a szándéka. Mindezek alapján a védelem szerint az emberölés vádja alól felmentés indokolt bizonyítottság hiányában.

[6] Arra az esetre, ha az ítéltábla a cselekmény minősítését illetően egyetért az elsőfokú bírósággal, és ennek megfelelően állapítja meg a büntetőjogi felelősségét, a kiszabott büntetés enyhítését kérte és az enyhítő körülmények nyomatékát - ténybeli beismerését, az idő múlását, megbánását kifejezve elnézést kért a sértettől, aki ezt elfogadta - hangsúlyozta. Egyúttal indítványozta az ügyési súlyosítási fellebbezés elutasítását is.

[7] A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az átiratban írtakkal egyezően fenntartotta a fellebbezést és álláspontját arról, hogy alaptalan a védelmi fellebbezés. Bemutatta, hogy mely bizonyítékok cáfolják a vádlotti védekezést és érvelt amellett is, melyek azok a körülmények, melyek alapján élet elleni bűncselekmény róható a vádlott terhére. Az átiratban írtakkal egyezően nyilatkozott az elsőfokú eljárás törvényes lefolytatásáról, a tényállás megalapozottságáról, a cselekmény minősítésének helyességéről, a büntetés súlyosítására és a járulékos kérdések körébe tett indítványa okairól. E körben annyi kiegészítést tett, hogy előéleti adatai alapján a vádlott ittas állapotban hajlamos bűncselekmények elkövetésére. Végindítványát is az átiratban írtakkal egyezően adta elő.

[8] A védő a nyilvános ülésen szóban fenntartva fellebbezését és annak irányát az átiratban írtakkal egyezően az elhatárolási kérdések elemzésével érvelt az ölési szándék hiánya mellett. Másodlagos, enyhítési fellebbezése indokaként a védelem oldalán felhozható enyhítő körülmények nyomatékát hangsúlyozta. Végül a súlyosítási fellebbezés elutasítását kérte.

[9] A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában azt a nyilatkozatát erősítette meg, hogy nem akarta megölni a sértettet csak rá akart ijeszteni, egyensúlyát veszítette így okozott neki sérülést. Egyebekben csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

[10] A fellebbezések irányára tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül a Be. 599. § szerinti nyilvános ülésen, melynek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

[11] Az eljárási szabályok vizsgálata körében az ítéltábla azt állapította meg, hogy nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná. Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, és olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - relatív eljárási szabályszegést sem észlelt az ítéltábla, amely másodfokon akadálya lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné.

[12] A törvényszék biztosította a védelem számára a tisztességes eljárás feltételeit, a vádlott és a védője szabadon élhetett kérdezési, észrevételezési, indítványtételi jogukkal.

[13] A bíróság az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó, a tényállás megalapozott megállapításához szükséges bizonyítékokat feltárta, beszerezte és a tárgyalás anyagává tette. A törvényszék a beszerzett bizonyítékokat alaposan megvizsgálta, azonos szempontok szerint értékelte és összevetette azokat.

[14] A törvényszék ítéletének indokolásában részletesen bemutatta a vádlotti védekezésnek a lényegét, a nyilatkozatokat, a tanúk vallomásait, a szakértői véleményeket és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékként figyelembe vehető iratokat. A vádlott a tényeket nem tagadta, védekezése azonban a tanúk vallomásában előadottakkal és az egyéb rendelkezésre álló iratokkal nem mutatott egy irányba. A tényállás aggálytalanul megállapítható volt, a törvényszék a bizonyítékok értékelésének menetéről, a rendelkezésre álló bizonyítékok elfogadásának okairól, logikájáról megfelelően számot adott. A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége teljeskörű, logikai hibáktól mentes, teljeskörűen tartalmazza a levonható következtetéseket, megállapításokat, amelyek a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélésében relevanciával bírnak. Helyes a törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége és ez alapján azon elsőbírői álláspont, hogy a vádlotti védekezésben előadottak a tényállás alapjául nem fogadhatók el, tényállást a tanúk vallomására és az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltakra és egyéb bizonyítékokra lehet alapítani.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként az a felülbírálat során is irányadó volt.

[16] Az elsőfokú bíróságnak a megalapozott tényállás alapján okszerű a következtetése a vádlott bűnösségére, a vádlott terhére megállapított bűncselekmény minősítése és megnevezése is törvényes, helyes.

[17] A törvényszék a vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítéséhez alapos és helyes jogi indokolást fűzött. Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásai alapján megfelelően feltárta az alanyi és tárgyi tényezőket, melyből a szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra következtetést lehet levonni, amelyből az elkövetéskori szándék jellege helyesen megítélhető. Ezek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék alapos mérlegeléssel az alanyi és tárgyi tényezők alapján helyes következtetést vont le arra, hogy a vádlott szándéka nem testi épség, hanem élet elleni bűncselekmény elkövetésére irányult. A vádlott nem kívánta a sértett halálát, azonban cselekményei következményeibe belenyugodva cselekedett, az emberölés kísérletét eshetőleg szándékkal követte le.

[18] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság teljeskörűen feltárta.

[19] A büntetés célja a Btk. 79. § értelmében a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A joghátrány

meghatározása során azonban a büntetés ezen generális és speciális céljai mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira is, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, az elkövető társadalomra veszélyességére, a fokozatosság elvére és a tettarányos büntetéskiszabás követelményére is.

[20] Terhelt1 vádlott terhére rótt bűncselekményt 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni törvény. A határozott ideig tartó szabadságvesztés irányadó középértéke 15 év.

[21] A helyesen feltárt büntetéskiszabási körülmények alapján megállapítható, hogy a visszaeső vádlott a korábbi elítéléséhez fűződő feltételes szabadság próbaidejének leteltét követő 2. napon, erősen ittas állapotban követte el eshetőleges szándákkal a minősített emberölés büntettét, mely kísérleti szakban rekedt (távoli kísérletként), a sértett megbocsátotta a vádlotti cselekményt.

[22] Összességben az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a cselekmény konkrét tárgyi súly, az elkövető társadalomra veszélyessége és a büntetéskiszabási körülmények alapján a büntetési tételkeret alsó határát meghaladó, de a középértéket el nem érő tartamban meghatározott szabadságvesztés büntetés tettarányos, kellően tükrözi az elkövetett cselekmény tárgyi súlyát és a bűnösség fokát, megfelelően szolgálja mind a generális, mind a speciális büntetési célokat; ezért az ítéltábla a vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát nem súlyosította és nem is enyhítette.

[23] A törvényszék törvényesen állapította meg, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fegyház és azt is, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből nem bocsátható feltételes szabadságra.

[24] Törvényes és megalapozott a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása és annak tartama is.

[25] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései alapvetően törvényesek voltak, néhány bűnjel és a bűnügyi költség összege tekintetében volt szükség megváltoztató rendelkezések meghozatalára.

[26] A Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján el kell kobozni azt a dolgot, amelyet a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használtak. A (3) bekezdés azonban akként rendelkezik, hogy az (1) bekezdés a) pontja esetében - feltéve, hogy a tulajdonos az elkövetésről előzetesen nem tudott - az elkobzást nem lehet elrendelni, ha a dolog nem az elkövető tulajdona, kivéve, ha az elkobzás mellőzését nemzetközi jogi kötelezettség kizárja.

[27] Erre tekintettel az eljárás során lefoglalt és a Székesfehérvári Törvényszék bűnjelkezelője által Bj.79/25. szám alatt bevételezett 1 db kést annak elkobzása helyett sértett1 sértett részére kiadni rendelte a Be. 321. § (1) bekezdés alapján.

[28] Tekintettel arra, hogy a megsemmisíteni rendelt szám2 számon nyilvántartott nadrág és a szám3 számon nyilvántartott póló is sértett1 sértett tulajdona, azokat annak megsemmisítése helyett a sértett részre rendelte kiadni a Be. 321. § (1) bekezdése alapján.

[29] A Be. 321 § (5a) alapján rendelkezett az ítéltábla arról, hogy ha sértett1 sértett a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

[30] Az ítéltábla megállapította, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a 2024. november 4. napján tartott ülésen 8.400 Ft védői díj merült fel, mely díjat a Székesfehérvári Járásbíróság 8.Bny.655/2024/3-II. számú végzésében megállapította, ezt azonban a költségjegyzék nem tartalmazta. A Be. 574. § (1) bekezdése alapján ezt a költséget is Terhelt1 vádlottnak kell viselnie, ezért a bűnügyi költség vádlottra terhelt összege pontatlan volt, az helyesen 730.640 Ft. Mindezekre tekintettel a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét az ítéltábla pontosította a fentiek szerint.

[31] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék 2026. január 21. napján kihirdetett 4.B.18/2025/49. számú ítéletét néhány járulékos kérdés tekintetében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla a Be. 613.§ (1) bekezdése szerint rendelkezett.

[33] Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időbeszámítása a szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Győr, 2026. április 14.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.	Szalai dr. Joánovits Krisztina s.k.	Dr. Élő András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2026. január 21. napján kihirdetett 4.B.18/2025/49. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. április 14.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke

